

[Aksel Larsen.]

fald de fleste af regeringens forslag, ganske vist er der også ude i befolkningen et meget stort flertal imod regeringens nedskæringsforslag, men der er også ude i befolkningen en alvorlig mistillid til regeringen.

Nu ved jeg ikke, hvor stor tillid regeringen har nydt i det, man kalder borgerlige kredse, men jeg ved, at dens tiltræden i fjor blev imødeset med meget store forventninger i den arbejdende befolkning, og der har tilliden unægtelig fået et grundskud på grund af løftebrudene, på grund af diskontoforhøjelsen og på grund af den politik, regeringen her foreslår. Men det er alligevel ikke så enkelt, at man kan sige: så skal det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Aksel Møller have lov til at være talerør for befolkningen, stille et mistillidsforslag i folketinget og få det vedtaget — for det er dog ikke sikkert, at de er de rette til at komme med et sådant forslag. De er ikke de rette til det, fordi de omhyggeligt fortier, hvad de ville gøre, hvis de kom til som regering — og det må jo være den konkrete hensigt med et sådant forslag. De er ikke de rette til det, fordi de i lige så høj grad som den nuværende regering har ansvaret for den situation, Danmark er kommet ud i. Nu kan man give sig til at skændes, nu da det brænder, om, hvilke foranstaltninger der skal gennemføres.

Sandheden er, at vi er kommet ud i denne situation som følge af den politik, Atlantpagtens tre partier i det danske folketing har stået sammen om indtil i fjor, og som de i hovedsagen stadig står sammen om, selvom de på visse detailområder kommer i skænderi. Men man skal ikke forvente, at befolkningen vil møde konstellationen venstre-konservative med nogen større tillid. Man må derimod gøre sig klart, at flertallet i folket — og det synes jo det ærede medlem hr. Erik Eriksen at interessere sig for — er modstander af denne politik, og at flertallet i folket er tilhænger af, at militæruddgifterne nedsættes, at den militære tjenestetid afkortes. Hvis det altså er befolkningens mening og befolkningsflertallet, der interesserer partierne i den side af salen, skulle de gå i gang med at revidere deres hidtidige politik.

Vi kommunister har ingen tillid til den siddende regering — den har ikke foretaget

sig noget, som kunne indgive os en sådan følelse af tillid — men vi har minsandten da heller ingen tillid til de partier, der nu kommer og stiller mistillidsvotum. Jeg tvivler også om, at befolkningen vil have det, når den tænker lidt tilbage i tiden — og det synes jo i denne debat at være blevet moderne at minde om, hvad der er sket i fortiden. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen begyndte med at minde om det, da han i går talte om, hvad der skete for 4 år siden. Ja, der skete det, at vi havde en valgkamp, hvorunder venstre gik ud og sagde: stem på venstre, stem for friheden! De konservative gik ud og klæbede plakater op over hele landet med teksten: se på Deres skattebillet og stem konservativt! Så kom venstre og konservative til, og „frihedspartiet“ venstre var den ivrigste talsmand for, at vi nu skulle have tvangssparing, for folk ville jo ikke spare frivilligt, og så måtte de tvinges dertil. De konservative med deres skatteagitation var med til i løbet af få måneder at gennemføre for 500 mill. kr. flere skatter om året.

Nej, når man tænker på disse erfaringer og erindrer de triste erfaringer med det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft i den tid, han var udenrigsminister, føler man så sandelig ikke trang til at se den nuværende regering afløst af en ny konstellation af venstre og konservative.

Altså — selvom vi ikke kan have tillid til den siddende regering, vil vi ikke stemme for den af det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Aksel Møller foreslåede dagsorden — uanset dens indhold, der naturligvis er formuleret så snedigt, som man jo gør det, når man laver en dagsorden, for at gøre det så svært som muligt for de flest mulige at stemme imod den eller at undlade at stemme.

Jeg har forstået, at af den ene eller den anden grund kan de radikale og retsforbundet heller ikke stemme for den, men så forekommer det mig egentlig, at det kunne være nok med denne ene dagsorden — så kunne man stemme om den. Ved at forkaste den havde man ikke sagt, at man havde tillid til regeringen; man havde derimod givet udtryk for, at man ikke havde tillid til venstre og konservative. Ved at forkaste den havde man ikke bundet sig til noget som helst; men naturligvis havde